

Ob tem dogodku se pripravlja tudi razstava o jezuitskem kolegiju v Ljubljani, kjer je bil Hallerstein najprej dijak, potem pa profesor. Kakšna je po vašem mnenju vloga jezuitskega kolegija, ki je v Ljubljani deloval 174 let?

Vloga jezuitskega kolegija v Ljubljani kot izobraževalne ustanove se mi zdi neprecenljiva za Slovence. Ob tem se moramo zavedati, da smo Slovenci zelo pozno dobili prvo univerzo (šele leta 1919), zato je bila takšna ustanova še toliko bolj pomembna. Ne nazadnje pa o njeni pomembnosti pričajo že sama imena, ki so iz nje izšla. Naj na tem mestu poleg že omenjenih Gruberja in Hallersteina omenim še Vego, Valvasorja ...

Nam zaupate kakšno zanimivost te razstave?

Poleg izjemnega pomena jezuitskega kolegija za zgodovino Slovencev, ki ga bo poudarila ta razstava, pa se mi najbolj zanimiva zdi do zdaj zelo malo znana dejavnost jezuitov – gledališka dejavnost, ki bo na novo predstavljena na enem od panojev.

Arhiv RS se pripravlja na selitev na novo lokacijo. Kaj to pomeni za vas in za prihodnost Gruberjeve palače?

Res je. Selitev Arhiva RS je predvidena v letu 2024, ko bo predvidoma zaključena obnova in dograditev stavbe na Poljanski

40 (kompleks bivše domobranske oz. roške vojašnice). Z depoji v Virantovi hiši in na Rožni ulici sicer še vedno ostajamo na tej lokaciji, dokler ne bo na Poljanski izvedena še druga faza. Za Arhiv RS to pomeni moderno opremljene in bolj funkcionalne prostore, ki nam bodo omogočali še boljše in uspešnejše delovanje. Vsekakor pa bomo na nek način pogrešali posebno dušo starodavne palače, ki jo ta vsekakor premore. Kaj se bo dogajalo z njo v prihodnje, kdo bo njen prebivalec, pa ni odvisno od nas, o tem bodo odločali na Ministrstvu RS za kulturo.

Vaše temeljno modrostno vodilo?

Preteklost ni nikoli preteklost. ◀

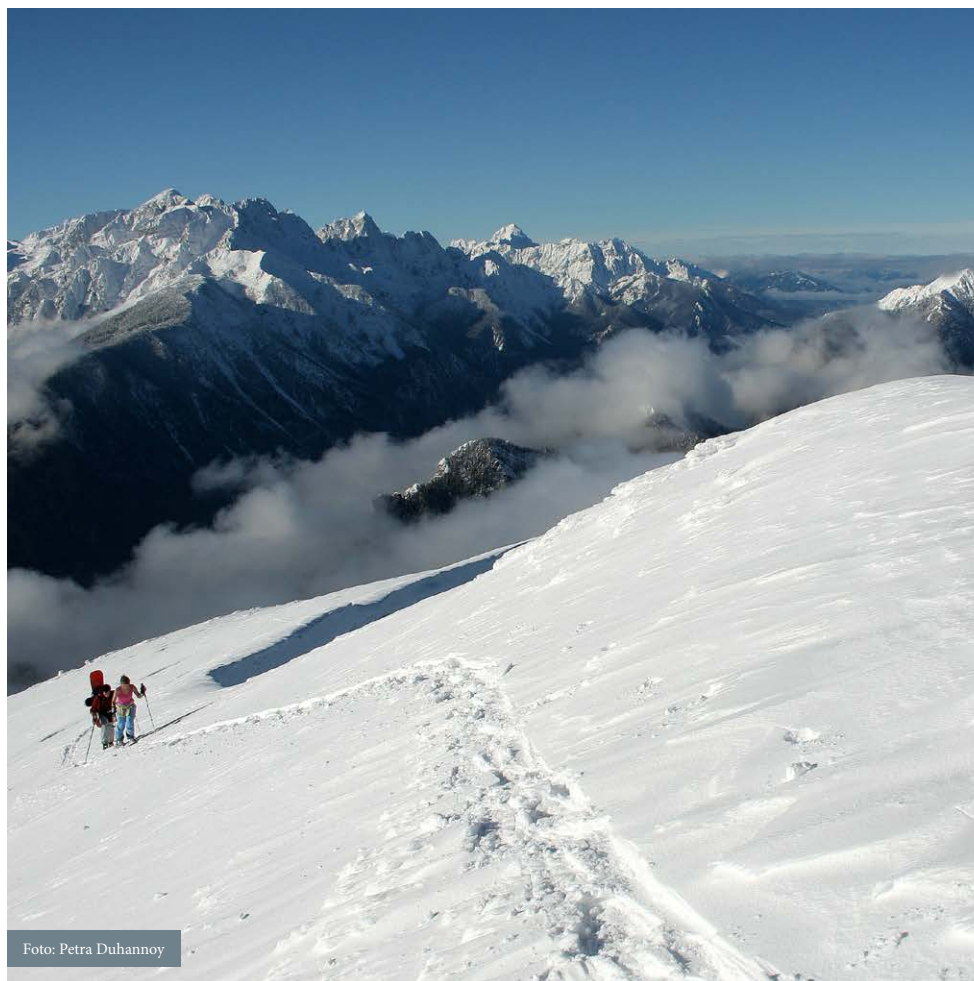

Foto: Petra Duhannoy

Saša Slavković
Dar

Sreča je dar,
ki ne pojenja,
če naprej jo deliš,
se še vzpenja.

Žalosti ne drži
v sebi nikar,
čeprav kakšnemu
sploh zate ni mar.

Kar pride k tebi,
sigurno je zate,
ne zadrigni preveč
nikoli kravate.

Ozri se nazaj,
je že nekaj poti,
čeprav nekatere
so zbledele sledi.

Naprej je pogled,
ki vratu ne obrača,
lahko ovinkari
včasih kot kača.

